

Người nghệ sĩ và nỗi cô đơn

Hương kiều Loan

(Những nỗi buồn không trôi)

Một số bạn đã viết cho tôi khi họ xem những bức hình tôi chụp post trên web TV của đệ, là khi coi các hình đẹp và...rất buồn ấy họ đều nhận thấy thấp thoáng ẩn hiện sự đơn côi nào bàng bạc trong tất cả các tác phẩm nghệ thuật đó v...v... Có lẽ bạn tôi đã nhìn đúng, Nếu người ta nói văn là người, thì có lẽ ngoài văn chương, những tác phẩm nào của người nghệ sĩ tạo ra chúng, đều ít nhiều mang tâm tư của tác giả, đã gửi nơi đó chút tâm sự nào, ý tưởng nào, tâm hồn đã thể hiện qua lời văn, qua cái nhìn để nói dùm tác giả chăng? Có thể là như thế. Sau một cơn đau nặng tưởng lìa đời, nhưng đã sống còn, có lẽ thượng đế đã cho tôi một cái nhìn sự vật khác ngày xưa, để biết trân quý những gì ở chung quanh, do đấy nhìn đâu tôi cũng thấy chúng đều có nét đẹp nào của riêng chúng, từ những nơi xấu xí nhất, khô cằn nhất, tôi cũng đã tìm ra được cái độc đáo ẩn dấu của cảnh vật, để mang chúng vào ống kính của mình. Ngày xưa tôi rất mê chơi ảnh, nhưng ngày đó là có mình tham dự trong tấm hình. Bây giờ tuổi thời gian trôi, tôi mê chơi ảnh nhưng là những ảnh thiên nhiên, những nét đặc thù của tạo vật mà tôi đã lưu giữ được chúng trong tấm hình. tôi thích ghi vào ống kính những buổi trời âm đạm, hay mây mù, hoặc những cảnh thanh vắng đơn côi, tôi đều thấy chúng có những nét đẹp riêng, ngay cả những nơi không ai thèm để mắt, nhưng tôi đã “nhặt” chúng ra, lọc chúng từ những chốn vô danh, để chúng đứng riêng một cõi, chúng như một nỗi buồn nào chưa trôi... Những khung cảnh hoang vắng và buồn, đều bắt mắt tôi hơn những cảnh vui nhộn nhộn... Tôi đọc đâu đó có ai viết rằng người nghệ sĩ luôn luôn cô đơn, điều này có lẽ đúng nữa, khi mà mình không thể chia sẻ những gì mình tạo được, hay nỗi niềm với người thân nhất, thì sự cô đơn đó càng trải rộng mênh mông, do đấy tôi lủi thủi một cõi riêng, làm bạn với nỗi buồn, với thế giới riêng của một mình mà thôi.

(Lá ngọn)

Những ngày tôi đi bộ ba bốn dặm đường của lối đi ven sông gần nhà khi mà thu đã gần tàn, những rặng cây bên con dốc lá đã đỏ rực như màu phượng chín. Tôi đã say mê ghi lại những hình ảnh đó, từ những cành thu hồng lá ngọn xuống hàng liễu xanh, đến những cánh lá thu lia đời phủ ngập nền cỏ, thu đủ màu, đủ nhan sắc, mỗi cây một vẻ, chúng đều đẹp dưới mắt tôi, và cứ thế..tôi lang thang suốt mấy dặm đường, đi không biết mỏi, đi không biết mệt, thế giới riêng của tôi là những lúc như vậy, tôi tìm thấy chính mình, tôi tách rời khỏi chung quanh, đề mình tôi với cảnh vắng lặng, với tiếng nước trôi, với tiếng chim hót, với gió, với thu, với mây trên đầu, với lá dưới chân... Hành trang theo tôi mỗi ngày là hai chiếc máy hình loại mỏng để có thể bó túi áo, ống thuốc Nitroquick....kể từ nay sẽ gắn liền với tôi như hình với bóng cho khi hữu sự, 1 chai nước nhỏ và 1 điện thoại di động, chỉ thế thôi, tôi lang thang trên những con đường gần nhà, khi ven sông, khi đến công viên gần con sông, nhưng ngược giọng, để nhìn thiên nhiên thay đổi từng ngày mà băng khuâng..Mới hôm qua, rặng cây còn xanh màu úa, mà hôm nay đã ngả vàng, cây aspen thân trắng màu sữa, hôm nay dưới ánh nắng, lá đã khoe sắc vàng óng màu tơ.

Dăm cây lá ổi màu phượng rực lửa, Mới qua một đêm gió to đã trút xác pháo hồng nhuộm đỏ một vùng cỏ dưới gốc. Tôi lưu luyến tiếc nuối nét đẹp hôm trước và ngẩn ngơ trước cái đẹp của hôm nay. Có những ngày tôi loanh quanh bên chúng cả nửa giờ để ghi vào ống kính những gì mình muốn giữ lại trong tâm, nhan sắc nàng thu đẹp quá.

Tối về, tôi ngồi hàng giờ trước máy vi tính coi lại những “chiến phẩm” mình đã thu lượm được vào ống kính của ngày. Tôi say mê chúng như anh si tình mê giai nhân...Rồi thu đi, những hàng cây thưa lá dần, những chiếc lá lia cành về bên đất, quang cảnh tiêu điều khi lá đã lia đời hết. Một trống vắng như tâm hồn không kỷ niệm.

(Thu óng màu tơ)

(xác pháo thu)

Thế rồi cỏ hết xanh, chuyển màu nâu khô, chuyển màu trắng ngà, những đám cỏ dại ven sông, trơ màu khô trắng, chúng chả còn gì, ngoài cái thân khô héo...sức sống đã hết, còn lại chỉ là xác trơ xương, tôi vẫn thấy chúng đẹp trong cái tàn hết một đời lau lách, vô danh...

(Như chỉ rối)

(Nõn nà)

Khi không còn gì trên lối đi để thu vào ống kính,, tôi tìm cái đẹp trên con nước bên giòng, có những khúc sông nước đổi màu, một con sông hai giòng nước, tuy cùng xuôi dòng, nhưng đã khác màu, khác chỉ cuộc sống lứa đôi, ta đi cùng chiều trong cuộc sống, nhưng tâm tư đã khác biệt nhau.

(Đôi giòng)

Cũng có những khúc sông, sóng lặng như mặt hồ gương, và nháng ánh sắc hồng của mây, như tâm một ngày được bình yên không nhuộm muện phiền, còn ánh được niềm vui nào đó.

(Cơn giận dữ của sông)

Tôi nhớ có một năm, mùa nước cạn vì nắng khô kéo nhiều ngày như muốn trừng trị vạn vật. Con sông thiếu nước từ nguồn cao đổ về, đã trở lòng sông từng khúc. Có những khúc sông, lòng sông là dải đất mịn, sạch sẽ như một bãi cát, nhưng cũng có những khúc sông phở rác rến tụ tập từ nơi đâu trôi đến, từ lâu đã cắm ngập xuống lòng đất, khiến tôi liên tưởng đến tâm hồn con người như chúng, có những tâm hiền hoà, và có những tâm đầy oán thù ganh ghét, được che giấu như những khúc sông khi nước cao, ai biết được bên dưới là những gì nhỉ? Chỉ khi có hoàn cảnh nào mới bộc lộ. Như con sông khi cạn nước đã phơi bày

Rồi đông đến, cây không còn lá, chúng đã già từ cành, Con đường vắng người đi, trước đã thưa rồi, đi bộ cả giờ, chưa thấy bóng người, nay thì mình tôi độc hành trên lối đi buồn.. Khi nhiệt độ xuống còn 32, 33 độ, tôi chồng chất áo lạnh trên người và vẫn... đi, Đi bộ trở thành một điều không thể thiếu được, bỏ mặc cái treadmill nằm trơ ở nhà một mình, tôi ghét leo lên đấy. Tôi thêm thở hít khí trời để thấy mình không bị tù túng, nhất là khi tôi làm bạn với mấy cái máy hình, thì những cuộc đi bộ này đã trở thành một cái thú không thể thiếu được.

Ngay cả ngày con sông đóng băng như miền bắc cực, tôi cũng ghi lại được những bất thường của tạo hoá, khi sông nước nổi giận như trời giông bão, mặt hồ đóng băng. Băng không hiền hoà, mà dậy sóng cồn. Và rồi những ngày băng tan, như nỗi buồn chừa được trôi dần...con sông trở lại hiền hoà, trời lại trong xanh một màu blue Topaz, mây trắng lại giăng thành, những hàng cây giơ xương, đen thẫm trên bầu trời, chúng đẹp quá, khi tôi “bắt” được chúng khoe sắc của đông về với mây trắng mỏng như tơ đang trôi dạt cuối trời.

(Tơ mây, tơ cành)

Đan Hà, một cô bạn đã viết cho tôi: "...Có một lần ngồi nói chuyện với bạn bè, nói đến giàu nghèo thì có một người bạn nói các bạn hãy định nghĩa thế nào là giàu đi. Thường người ta chỉ nghĩ đến tiền hoặc danh, mình thấy như Hoàng Dung bây giờ mới là giàu đấy. Cái giàu của bạn không ai lấy được, và có

tiền cũng không mua nổi. Nhất Hoàng Dung rồi đấy nhé. Lá rụng trên lối đi, cỏ dại bên sông...mà cũng nhìn thấy nét đẹp.... nhớ đặt tên cho từng tấm ảnh để những người như mình có thể thưởng thức cả hai, và nhìn thấy những cái đẹp mà bình thường nhìn không ra. Những món quà rất quý mà Hoàng Dung đang tặng cho các bạn..”....”. Có phải thật như thế không? Tôi đã đùa trả lời cô bạn: “ Thôi cho mình được đổi sự giàu có này để lấy cái giàu của các bạn cùng đê, họ nặng “xu” hơn, tiền bạc đầy túi, chứ đâu rách như giáo làng,và HoàngDung, mỹ từ bạn bè tặng tôi đã cả trên mười năm, tài giỏi đâu chả thấy, chỉ thấy mình giống hệt Hoàng Cái Bang.

(Tuổi đời và tuổi cây)

Hương Kiều Loan
(Feb7-2008)